

Arrest

nr. 348 135 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHÜTT
Van Noortstraat 16
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 16 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 december 2025 tot weigering van machtiging tot verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2026 met refertenummer 135825.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DESAUW, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 april 2022 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het *Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan* (hierna: het Uitvoeringsbesluit). Op dezelfde dag wordt tijdelijke bescherming toegekend aan verzoeker.

1.2. Op 23 oktober 2025 wordt beslist tot opheffing van verzoekers statuut van tijdelijke bescherming, nadat hij in augustus 2025 tijdelijk bescherming had verkregen in Frankrijk.

1.3 Verzoeker diende op 11 december 2025 een aanvraag in om machtiging tot verblijf, op grond van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit.

1.4. Op 15 december 2025 werd een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Mevrouw/Mijnheer

*naam : K.
voornaam : T.
geboortedatum : (...)2001
geboorteplaats: (...)
nationaliteit : Oekraïne*

Krachtens de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1 & § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en artikel 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend, om volgende redenen:

Op 19/04/2022 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Bij de registratie van uw aanvraag werd u in gelegenheid gesteld alle relevante elementen aan te dragen. U legde volgende documenten voor:

- Uw Oekraïense biometrische identiteitskaart (N° (...) – geldig van 18/11/2019 tot 18/11/2029)*

Op 19/04/2022 werd u de tijdelijke bescherming toegekend in België. Op 23/10/2025 werd er een beslissing tot opheffing van uw statuut genomen, omdat u op 20/08/2025 de tijdelijke bescherming in Frankrijk werd toegekend.

Op 11/12/2025 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Bij de registratie van uw aanvraag werd u in gelegenheid gesteld alle relevante elementen aan te dragen. U legde volgende documenten voor:

- Uw Oekraïens biometrisch paspoort (N° (...) – geldig van 18/09/2019 tot 18/09/2029)*
- Uw Oekraïens rijbewijs (N° (...) – geldig van 10/01/2022 tot 10/01/2052)*
- Uw Oekraïense biometrische identiteitskaart (N° (...) – geldig van 18/11/2019 tot 18/11/2029)*
- Een Oekraïens document betreffende uw grensovergangen van 21/12/2021 tot 21/10/2025)*
- E-mail correspondentie met de Franse autoriteiten betreffende uw tijdelijke bescherming in Frankrijk (d.d. 10/12/2025)*

In het kader van deze aanvraag verklaarde u Oekraïne voor het eerst sinds uw geboorte verlaten te hebben op 02/04/2022. Dit wordt echter niet bevestigd door de paspoortstempels in uw biometrisch paspoort gezien een stempel ontbreekt die bevestigt dat u Oekraïne heeft verlaten op 02/04/2022. Naar aanleiding van deze verklaring werd u gevraagd om bijkomende bewijzen voor te leggen van uw vermeende verblijf in Oekraïne op 24/02/2022. Hierop legde u een document voor van de Oekraïense grensautoriteiten betreffende uw geregistreerde grensovergangen van 21/12/2021 tot 21/10/2025. Dit document vermeldt enkel het ontbreken van geregistreerde grensovergangen. Uw vermeend vertrek uit Oekraïne op 02/04/2022 wordt immers niet vermeld op dit document. De DVZ is echter niet op de hoogte van eventuele ongeregistreerde grenspassages, noch kan dit document dienst doen als bewijs voor een verblijf in Oekraïne gedurende die periode. Op basis van deze elementen en gelet op het feit dat u uw vermeende verblijf in Oekraïne op het ogenblik van de Russische invasie op 24/02/2022 niet aannemelijk kan maken, kan niet worden vastgesteld dat u op 24/02/2022 in Oekraïne verbleef.

Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is.

Op basis van artikel 2, lid 1, a), van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en uit de overwegingen van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, en meer in het bijzonder uit overweging 14, blijkt duidelijk dat, gezien u het niet aannemelijk kan maken dat u op het moment van de Russische invasie op 24.02.2022 in Oekraïne verbleef, u niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

Uit de door u neergelegde stukken en uit uw administratief dossier blijkt tevens dat u in Frankrijk reeds de tijdelijke bescherming geniet en er gemachtigd bent tot verblijf op basis van de tijdelijke bescherming. In het kader van uw huidige aanvraag verklaarde u bij de DVZ dat u afstand heeft gedaan van uw tijdelijke bescherming in desbetreffende andere Lidstaat van de Europese Unie. De DVZ wijst er echter op dat u geenszins aannemelijk kan maken dat u in Frankrijk niet langer de aan de tijdelijke bescherming verbonden rechten zou genieten en dat u niet langer gemachtigd tot verblijf zou zijn in die andere Europese Lidstaat. Het document dat u voorlegde is echter geen officiële beslissing tot beëindiging van uw statuut door de autoriteiten. Derhalve is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat u in Frankrijk nog steeds de aan de tijdelijke bescherming verbonden rechten geniet en dat u er nog steeds gemachtigd tot verblijf bent.

Het staat derhalve vast dat u in een andere Europese Lidstaat gemachtigd bent tot verblijf en dat die Europese Lidstaat derhalve verplicht is om het besluit van de Raad van de Europese Unie, bedoeld in artikel 57/29, § 1, van de wet uit te voeren. Dienaangaande wijst de DVZ erop dat artikel 57/30, § 2, eerste lid, 2°, van de wet stelt dat de machtiging tot verblijf aan de vreemdeling, die tijdelijke bescherming geniet zoals bepaald in artikel 57/29 van de wet, kan geweigerd worden indien de vreemdeling gemachtigd is tot verblijf in een andere Lidstaat van de Europese Unie, die verplicht is om het besluit van de Raad van de Europese Unie, bedoeld in artikel 57/29, § 1, toe te passen. Aangezien uit uw administratief dossier blijkt dat u gemachtigd bent tot verblijf in Frankrijk, staat het vast dat u de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 57/30, § 2, eerste lid, 2°, van de wet kan geweigerd worden. Bijgevolg kan worden gesteld dat Frankrijk verantwoordelijk is om het besluit van de Raad van de Europese Unie, bedoeld in artikel 57/29, § 1, van de wet uit te voeren.

De DVZ wijst er bovendien op dat uit het uitvoeringsbesluit (EU) 2025/1460 van 15 juli 2025 tot verlenging van de tijdelijke bescherming, en meer bepaald uit considerans 4, blijkt dat: "Aangezien een persoon slechts in één lidstaat tegelijk de aan tijdelijke bescherming verbonden rechten kan genieten, moeten de lidstaten, om ervoor te zorgen dat dat beginsel wordt geëerbiedigd en om meerdere registraties voor tijdelijke bescherming te voorkomen, verzoeken om een verblijfsvergunning op basis van artikel 8, lid 1, van Richtlijn 2001/55/EG afwijzen wanneer duidelijk is dat de betrokken persoon op die basis reeds een verblijfsvergunning in een andere lidstaat heeft verkregen." Het uitvoeringsbesluit stelt dat deze praktijk in overeenstemming is met het arrest van het Hof van Justitie van 27 februari 2025 in de zaak C753/23, en met name met punt 30 daarvan, waaruit blijkt dat het de Lidstaten vrij staat om bij de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 te onderzoeken of de vreemdeling al een verblijfstitel in een andere Lidstaat verkregen heeft.

Aangezien uit uw administratief dossier blijkt dat u gemachtigd bent tot verblijf in Frankrijk, kan worden gesteld dat u reeds in een andere Europese Lidstaat de aan tijdelijke bescherming verbonden rechten geniet en dat met inachtneming van het uitvoeringsbesluit (EU) 2025/1460 uw huidige aanvraag om een machtiging tot verblijf kan geweigerd te worden.

Bovendien blijkt uit considerans 6 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2025/1460 dat er actueel geen verplichting bestaat voor een Lidstaat om een verblijfsvergunning op basis van de tijdelijke bescherming af te geven aan een persoon die reeds in een andere Lidstaat een verblijfstitel op basis van de tijdelijke bescherming heeft verkregen. Derhalve wijst de DVZ erop dat het feit dat u reeds de tijdelijke bescherming geniet in Frankrijk en bijgevolg reeds gemachtigd bent tot verblijf in desbetreffende lidstaat, geenszins automatisch tot gevolg heeft dat u in België gemachtigd wordt tot verblijf op basis van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

Tot slot wijst de DVZ erop dat in het arrest van de Raad van State nr. 261.116 van 21/10/2024 gesteld wordt dat: 'Artikel 2.2 van uitvoeringsbesluit 2022/382 bepaalt dat de lidstaten "dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toe[passen]". Een alternatieve bescherming moet dus "passend" zijn indien geen toepassing wordt gemaakt van de eigenlijke tijdelijke bescherming. Zoals artikel 57/30 van de vreemdelingenwet voorziet, kan een machtiging tot verblijf worden geweigerd indien de betrokken vreemdeling reeds over een verblijfsrecht in een andere lidstaat beschikt. Zoals blijkt uit het woord "kan", volgt hieruit echter niet dat de verwerende partij de machtiging tot verblijf moet weigeren omwille van elke mogelijke vorm van visum of verblijfsvergunning in een andere lidstaat. Dit is slechts mogelijk voor zover de betrokkene ingevolge dat visum of die verblijfsvergunning geen nood zou hebben aan tijdelijke bescherming. [...]'.

Aangezien uit uw administratief dossier blijkt dat u reeds gemachtigd bent tot verblijf op basis van de tijdelijke bescherming in een andere Europese Lidstaat, maakt u het geenszins aannemelijk dat u nood zou hebben aan de tijdelijke bescherming in België. U heeft in het kader van huidige aanvraag geen elementen voorgelegd waaruit blijkt dat de Franse autoriteiten het besluit van de Raad van de Europese Unie, bedoeld in artikel 57/29, § 1, niet zouden toepassen in uw hoofde, noch dat u niet de aan de tijdelijke bescherming verbonden rechten zou kunnen genieten in desbetreffende andere Lidstaat van de Europese Unie. Derhalve wordt u in toepassing van artikel 57/30, § 2, eerste lid, 2°, van de wet, geen machtiging tot verblijf toegekend.

Tevens blijkt duidelijk dat, gezien u het niet aannemelijk kan maken dat u op het moment van de Russische invasie op 24.02.2022 in Oekraïne verbleef, u niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

U verklaarde dat uw vermeende moeder en uw vermeende broer in België zouden verblijven. We merken hierbij echter op dat deze niet tot uw gezinskern behoren. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. U hebt niet aangetoond dat er dergelijke bijkomende elementen zijn. Bijgevolg houdt deze beslissing geen schending in van artikel 8 EVRM.

Tevens verklaarde u op geen enkel ogenblik tijdens de procedure medische problemen te ervaren. Deze beslissing houdt bijgevolg ook geen schending in van artikel 3 EVRM.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste en het tweede middel worden in het verzoekschrift als volgt uiteengezet:

“Eerste middel

Genomen uit de schending van het materieel motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur

Doordat de gemachtigde van de Minister overweegt dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het moment van de Russische inval op 24 februari 2022 in Oekraïne bevond

Terwijl de afwezigheid van door de Oekraïense autoriteiten geregistreerde grensovergang verklaard wordt door de herkomst van verzoeker uit een door het Russische leger onmiddellijk ingenomen provincie, met de door Rusland gecontroleerde Krim als enige route uit Oekraïne

En terwijl het door verzoeker bij DVZ voorgelegde Oekraïense rijbewijs afdoende blijkt dat verzoeker zich ten tijde van de Russische inval in Oekraïne bevond

Zodat de bestreden beslissing niet berust op rechtens aanvaardbare motieven (schending van het motiveringsbeginsel)

En zodat de bestreden beslissing de redelijkheidstoets niet doorstaat (schending van het redelijkheidsbeginsel)

Toelichting bij het middel:

1. In de bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoeker verklaarde Oekraïne nooit te hebben verlaten voor 2 april 2022.

In het in 2019 afgegeven paspoort van verzoeker staat er geen door de Oekraïense grensautoriteiten aangebrachte uitgangsstempel (de enige stempel is die van binnenkomst in Letland op 12 april 2022).

De gemachtigde verwijst vervolgens naar het door verzoeker bijgebrachte attest van de Oekraïense grensautoriteiten, waaruit blijkt dat er in de periode van 21 december 2021 tot 21 oktober 2025 geen grensovergangen geregistreerd werden.

Dit leidt tot volgend besluit: “De DVZ is echter niet op de hoogte van eventuele ongeregistreerde grenspassages, noch kan dit document dienst doen als bewijs voor een verblijf in Oekraïne gedurende die periode. Op basis van deze elementen en gelet op het feit dat u uw vermeende verblijf in Oekraïne op het ogenblik van de Russische invasie op 24/02/2022 niet aannemelijk kan maken, kan niet worden vastgesteld dat u op 24/02/2022 in Oekraïne verbleef”.

2. Verzoeker is geboren en getogen in de provincie Cherson (de geboorteplaats van verzoeker wordt niet betwist in de bestreden beslissing).

Deze provincie is door het Russische leger op de eerste dag van de invasie grotendeels ingenomen. Reeds op 24 februari 2022 werd er gevochten aan de bruggen over de Dnjepr en op 1 maart had het Russische leger ook de provinciehoofdstad Cherson onder controle.

De inwoners van dit gebied hadden die wilden vertrekken, zoals het gezin van verzoeker, hadden derhalve de keuze om naar het noorden te reizen en te trachten doorheen de frontlinie te geraken. Uit persberichten blijkt dat er geen humanitaire corridors werden ingericht, zodat de noordelijke route gevaarlijk was:

“Since the invasion, there has been no safe way for people in Kherson to travel directly to Ukrainian-controlled territory. The shortest route, between the city of Kherson and the nearby town of Mykolaiv, was immediately blocked due to fighting between Russia and Ukrainian forces.

Unlike other areas in the north and east of Ukraine, no safe evacuation corridors have been set up. Russian troops did not allow the organised evacuation of children from orphanages, prisoners or psychiatric patients. Even local missions of international organisations such as UNHCR or OSCE were not allowed to leave”.

(<https://www.opendemocracy.net/en/odr/kherson-ukraine-russian-occupation/>) (stuk 3)

Genoemd persartikel beschrijft dat veel mensen toch dit risico hebben genomen. In het artikel (dat dateert van 9 juni 2022) wordt echter een alternatieve route beschreven:

“Today, the safest route out of Kherson is via Crimea, which is much less affected by direct fighting or missile strikes. Commercial evacuation services offer minibuses to Krasnodar, in Russia, and then on to Georgia, Latvia or Poland. It costs \$250 to Tbilisi, the Georgian capital, \$450 to Warsaw.”

Het gaat hier om publieke bronnen, dus om feiten van algemene bekendheid. Er valt niet in te zien waarom deze informatie niet bij het beslissingsproces werd betrokken.

Maar zelfs zonder enige raadpleging van publieke bronnen was het duidelijk dat de stelling dat het ontbreken van door Oekraïense autoriteiten geregistreerde grensovergangen inhield dat iemand Oekraïne niet na 24 februari 2022 verlaten kan hebben, niet kan aangenomen worden. Immers, die autoriteiten hebben door het feit zelf van de Russische invasie geen controle over grote delen van het grondgebied en dus ook niet over de landsgrenzen van die gebieden.

Wetende dat verzoeker afkomstig was van een bezette provincie, diende de gemachtigde er zich rekenschap van te geven dat inwoners van bezet gebied de grens met Rusland konden oversteken, zonder dat aldaar Oekraïense grenswachten aanwezig waren.

Dit was des te meer zo, nu verzoeker zijn paspoort met een inreisstempel van Letland had voorgelegd. Letland grenst niet aan Oekraïne, dus alvorens te beslissen had de gemachtigde dit verder kunnen en moeten bevragen.

3. Het statuut van tijdelijke bescherming is toepasselijk op “Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven” (artikel 2, 1.a van het uitvoeringsbesluit van 4 maart 2022).

Verzoeker had zijn Oekraïens rijbewijs voorgelegd dat was afgegeven te Cherson op 10 januari 2022, dus een dikke maand voor de Russische invasie.

De gemachtigde negeert dit rijbewijs volledig bij het beoordelen van de vraag of verzoeker valt onder de voorwaarden bepaald in het uitvoeringsbesluit.

Nochtans dient een administratieve overheid, krachtens het motiveringsbeginsel, bij het nemen van een beslissing acht te slaan op alle gegevens waarover zij beschikt of dient te beschikken.

De afgifte van een officieel document in de maand voorafgaand aan het scharniermoment van 24 februari 2022 vormt op zichzelf het bewijs van aanwezigheid in Oekraïne: er kan bezwaarlijk van worden uitgegaan dat zulk document kan aangevraagd en afgehaald worden zonder fysieke aanwezigheid in het land.

Bovendien bevestigde het wel in ogenschouw genomen attest inzake grensovergangen dat verzoeker sinds de afgifte van het rijbewijs de door Oekraïne gecontroleerde grens niet had overgestoken. Voor de invasie stonden alle grenzen van het door Oekraïne gecontroleerde gebied onder controle van de Oekraïense grensautoriteiten.

Uit de combinatie van beide besproken documenten blijkt dat verzoeker zijn land niet heeft verlaten voorafgaand aan de invasie.

Er anders over oordelen is volstrekt onredelijk, want een dergelijke handelwijze legt aan verzoeker een onevenredige bewijslast op.

Ook de schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt.

Het eerste middel is gegrond.

Tweede middel

Genomen uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur

Doordat de gemachtigde van de Minister overweegt dat verzoeker tijdelijke bescherming geniet in Frankrijk en daarom niet in aanmerking komt voor tijdelijke bescherming in België

En doordat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het door verzoeker voorgelegde administratieve document niet aanvaard wordt als “officiële beslissing”, zonder dat de moeite wordt gedaan om de Eu-lidstaat die dit administratief document heeft afgegeven, hierover te bevragen

En doordat de gemachtigde van de Minister totaal abstractie maakt van het feit dat verzoeker in België reeds over tijdelijk verblijf beschikte, waaraan enkel een einde is gemaakt nadat verzoeker zich had aangeboden om zijn statuut opnieuw in orde te maken

Terwijl een zorgvuldige overheid, ingeval van twijfel over de authenticiteit van een document, gehouden is om contact op te nemen met de autoriteiten van de betrokken EU-lidstaat

En terwijl het hardnekkig weigeren om de beëindiging van het statuut van verzoeker in Frankrijk te erkennen als totaal onredelijk voorkomt

En terwijl rekening dient gehouden te worden met alle elementen van de zaak

Zodat genoemde beginselen, al dan niet in samenlezing, geschonden zijn

Toelichting:

1. Verzoeker genoot in België van tijdelijke bescherming sinds 19 april 2022.

Op 13 augustus 2025 vertrok verzoeker naar Frankrijk om te gaan samenwonen met zijn aldaar wonende vriendin.

Op 20 augustus 2025 vroeg en verkreeg verzoeker tijdelijke bescherming in Frankrijk.

Na het beëindigen van de relatie keerde verzoeker op 12 oktober 2025 terug naar België en bood hij zich op 23 oktober 2025 aan bij DVZ om zijn beschermingsstatuut weer in orde te brengen. Hij legde zijn Franse ‘autorisation provisoire de séjour – bénéficiaire de la protection temporaire’ voor.

Pas dan realiseerde DVZ zich dat verzoeker 2 maand voordien hetzelfde statuut had verkregen in Frankrijk en werd het statuut van verzoeker opgeheven. Aan verzoeker werd gevraagd bijkomende documenten bij te brengen, waaronder de bevestiging van Frankrijk dat zijn bescherming aldaar beëindigd was.

Verzoeker heeft contact opgenomen via email met de Franse autoriteiten, die geantwoord hebben dat hij voor de beëindiging van zijn statuut een document aangetekend diende te verzenden, hetgeen verzoeker vervolgens deed.

Nadien bevestigden de Franse autoriteiten de goede ontvangst alsook wat het gevolg hiervan was.

Niettemin motiveert de gemachtigde van de Minister in de bestreden beslissing dat onvoldoende zou blijken dat de Franse autoriteiten de uitdrukkelijke vraag van verzoeker tot beëindiging van zijn statuut zouden hebben ingewilligd.

Uit de emailconversatie met de prefectuur van Ain die verzoeker heeft voorgelegd bij DVZ, blijkt duidelijk dat de verklaring van afstand die verzoeker per aangetekende post had toegestuurd, goed ontvangen was en dat hiervan akte was genomen. De ‘adjointe au chef de bureau’ meldt dat deze afstand definitief is.

In een latere email wordt geantwoord dat er geen attesten desbetreffend worden afgegeven en dat de emailconversatie aan de Belgische autoriteiten kan worden voorgelegd als bewijs.

Het staat niet aan de Belgische autoriteiten om voor te schrijven hoe de autoriteiten van een andere EU-lidstaat hun beslissingen formeel vorm dienen te geven. Het systeem van richtlijn 2001/55/EG van de Raad van 20 juli 2001 noch de uitvoeringsbesluiten bevatten enig voorschrift hieromtrent, zodat er noodzakelijkerwijs sprake zal zijn van ad hoc documenten, waarvan de vorm kan verschillen.

Het getuigt van onredelijkheid om mordicus vol te houden dat de bescherming van verzoeker in Frankrijk nog actief zou zijn, terwijl verzoeker daar niet meer verblijft en geen belangen meer heeft in Frankrijk.

2. Evenmin te begrijpen valt waarom DVZ zelf geen bevestiging zou kunnen vragen of informatie zou kunnen bekomen over het actuele beschermingsstatuut van verzoeker in Frankrijk.

Artikel 27.1 van de richtlijn schrijft nochtans voor dat de lidstaten alle nodige maatregelen moeten nemen om gegevens uit te wisselen met het oog op de noodzakelijke administratieve samenwerking:

“Met het oog op de voor de tijdelijke bescherming noodzakelijke administratieve samenwerking overeenkomstig deze richtlijn wijzen de lidstaten een nationaal contactpunt aan waarvan zij de gegevens aan elkaar en aan de Commissie meedelen. De lidstaten treffen in samenwerking met de Commissie alle nodige maatregelen om een rechtstreekse samenwerking en uitwisseling van gegevens tussen de bevoegde autoriteiten tot stand te brengen”.

Aangezien de gemachtigde uitvoerig motiveert dat gelijktijdige bescherming in 2 landen niet kan, betekent dit dat de lidstaten dit van elkaar moeten kunnen weten. Anders kan er geen sprake zijn van administratieve samenwerking en blijft het verbod op cumul dode letter.

Het vermogen om te achterhalen dat iemand in een andere lidstaat tijdelijke bescherming geniet, houdt ipso facto het vermogen in om te achterhalen dat dit thans niet meer het geval is.

Uit het arrest van het Hof van Justitie van 27 februari 2025, waarnaar in de motivering van de bestreden beslissing verwezen wordt, blijkt dat lidstaten mogen onderzoeken of een vreemdeling al een verblijfstitel in een andere lidstaat heeft verkregen.

Als dat onderzocht kan worden, dan kan ook nagegaan worden of die verblijfstitel nog bestaat.

In casu was bekend welke autoriteit de verblijfstitel aan verzoeker had afgegeven. De contactgegevens van deze autoriteit (de prefectuur van Ain, bureau de l'accueil et du séjour des étrangers) zijn makkelijk te achterhalen.

Het getuigt van een stuitend gebrek aan zorgvuldigheid bij de voorbereiding van de bestreden beslissing om geen gebruik te maken van deze onderzoeksmogelijkheden.

Een beslissing die niet tot stand is gekomen met inachtneming van alle elementen waarover de administratieve overheid beschikt of moet beschikken, is ook niet afdoende gemotiveerd.

Het tweede middel is gegrond.”

2.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.2. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zijn weigering steunt op twee onderscheiden motieven. Enerzijds wordt geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij zich op het ogenblik van de Russische invasie op 24 februari 2022 in Oekraïne bevond, zodat hij niet onder de in artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen zou vallen. Anderzijds stelt verweerder vast dat verzoeker reeds tijdelijke bescherming geniet in Frankrijk en aldaar gemachtigd is tot

verblijf, zodat de machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 57/30, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet kan worden geweigerd. Beide gronden volstaan op zich om de beslissing te schragen, zodat de Raad ze elk dient te onderzoeken.

2.2.3. Wat betreft het eerste weigeringsmotief, voert verzoeker aan dat verweerder op onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hij zijn verblijf in Oekraïne op 24 februari 2022 niet aannemelijk maakt. Hij wijst erop dat hij afkomstig is uit de provincie Cherson, dat het vertrek uit die regio verliep langs routes buiten de controle van de Oekraïense autoriteiten, en dat het ontbreken van geregistreerde grensovergangen in die context geen doorslaggevend gegeven kan vormen. Hij benadrukt voorts dat hij een Oekraïens rijbewijs heeft voorgelegd, afgegeven te Cherson op 10 januari 2022, kort vóór de invasie.

De Raad merkt op verzoeker ter staving van zijn aanvraag een Oekraïens rijbewijs, afgegeven te Cherson op 10 januari 2022, heeft voorgelegd, alsook een document van de Oekraïense grensautoriteiten waaruit blijkt dat in de periode van 21 december 2021 tot 21 oktober 2025 geen geregistreerde grensovergangen plaatsvonden. Verweerder motiveert dat dit laatste document enkel het ontbreken van geregistreerde grenspassages vermeldt en aldus geen bewijs vormt van een verblijf in Oekraïne op 24 februari 2022.

De Raad stelt vast dat verweerder zijn beoordeling beperkt tot het ontbreken van geregistreerde grensovergangen, zonder het voorgelegde rijbewijs in die beoordeling te betrekken en zonder in te gaan op het door verzoeker aangevoerde verband tussen beide stukken. Verzoeker voert immers aan dat de afgifte van een officieel document te Cherson op 10 januari 2022 zijn aanwezigheid op dat ogenblik aantoont, en dat het uitblijven van een nadien geregistreerde uitreis erop wijst dat hij de door Oekraïne gecontroleerde grens niet heeft overgestoken, nu een uitreis langs die grenzen vóór de invasie werd geregistreerd. De beoordeling of verzoeker zich op 24 februari 2022 in Oekraïne bevond, vergt dat deze elementen in hun onderlinge samenhang worden gewogen.

Hoewel de voorgelegde stukken op zich geen sluitend bewijs vormen van aanwezigheid op het grondgebied op 24 februari 2022, is de afgifte van een officieel document door de Oekraïense autoriteiten in januari 2022 een relevant en concreet gegeven dat niet zonder beoordeling terzijde kon worden geschoven. Door zich te beperken tot het ontbreken van geregistreerde grensovergangen en het rijbewijs niet in zijn beoordeling te betrekken, schiet de motivering op dit punt tekort.

In zijn nota met opmerkingen voert verweerder aan dat ook het rijbewijs geen daadwerkelijke aanwezigheid bewijst, nu niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij de afgifte ervan niet fysiek aanwezig was. De Raad merkt op dat dit verweer geen antwoord biedt op de vaststelling dat verweerder dit gegeven in de bestreden beslissing niet in zijn beoordeling heeft betrokken. Een motief dat niet in de bestreden beslissing voorkomt, kan de motivering ervan niet alsnog aanvullen.

De Raad besluit dat de bestreden beslissing, in zoverre zij steunt op de vaststelling dat verzoeker zijn verblijf in Oekraïne op 24 februari 2022 niet aannemelijk maakt, is genomen met schending van het materieel motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.4. De bestreden beslissing steunt tevens op een op zichzelf staande grond, namelijk de toepassing van artikel 57/30, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan verweerder oordeelt dat verzoeker reeds tijdelijke bescherming geniet in Frankrijk en aldaar tot verblijf gemachtigd is.

Verzoeker voert aan dat hij afstand heeft gedaan van zijn tijdelijke bescherming in Frankrijk, dat hij de bevestiging daarvan bij de bevoegde Franse overheid heeft opgevraagd en aan verweerder heeft voorgelegd, en dat verweerder bij twijfel over zijn actuele statuut zelf navraag had kunnen doen.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn aanvraag e-mailcorrespondentie met de prefectuur van Ain heeft voorgelegd. Daaruit blijkt dat verzoeker per aangetekende zending afstand heeft gedaan van zijn tijdelijke bescherming, dat de bevoegde dienst de ontvangst ervan heeft bevestigd en heeft meegedeeld dat deze afstand definitief is, en dat dezelfde dienst heeft laten weten dat zij hieromtrent geen attest aflevert en dat de correspondentie als bewijs aan de Belgische autoriteiten kan worden voorgelegd.

Verweerder motiveert dat dit document geen officiële beslissing tot beëindiging van het statuut door de Franse autoriteiten is, zodat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker in Frankrijk niet langer de aan de tijdelijke bescherming verbonden rechten geniet. De Raad stelt vast dat verweerder aldus een bewijsstuk verlangt — een formele beëindigingsbeslissing — waarvan de bevoegde Franse overheid uitdrukkelijk te kennen heeft gegeven dat zij het niet aflevert. Door van verzoeker een bewijs te eisen dat hij bij de bevoegde overheid niet kan verkrijgen, legt verweerder hem een onevenredige bewijslast op. Verweerder gaat daarbij niet in op de inhoud van de voorgelegde correspondentie, waarin de bevoegde dienst de afstand als definitief bevestigt.

De Raad merkt verder op dat verweerder zich voor het voortbestaan van het Franse verblijfsrecht beperkt tot de vaststelling dat verzoeker het tegendeel niet aantoont. Uit de motivering blijkt niet dat verweerder beschikt

over concrete en actuele gegevens waaruit volgt dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing nog daadwerkelijk de aan de tijdelijke bescherming verbonden rechten in Frankrijk genoot.

De beoordelingsvrijheid die het woord "kan" in artikel 57/30, § 2, van de vreemdelingenwet aan verweerder verleent, brengt mee dat de machtiging slechts kan worden geweigerd voor zover de betrokkene door zijn verblijfsrecht in de andere lidstaat geen nood meer heeft aan tijdelijke bescherming (cf. RvS 21 oktober 2024, nr. 261.116). Of verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing nog over een verblijfsrecht in Frankrijk beschikte, is voor die beoordeling dan ook dragend. Verweerder kon dat gegeven niet met de vereiste zekerheid vaststellen door zich te beperken tot het ontbreken van een formele beëindigingsbeslissing, terwijl verzoeker een bevestiging van de bevoegde Franse overheid voorlegde dat zijn statuut werd beëindigd.

Voor zover verweerder twijfelde aan het actuele statuut van verzoeker in Frankrijk, stelt de Raad vast dat artikel 27, lid 1, van de Richtlijn 2001/55/EG voorziet in een rechtstreekse administratieve samenwerking en gegevensuitwisseling tussen de bevoegde autoriteiten van de lidstaten. Verweerder steunt zijn weigering mede op de vaststelling dat verzoeker reeds in Frankrijk werd geregistreerd, wat veronderstelt dat hij over dat gegeven langs die weg kon beschikken. Diezelfde samenwerking laat toe na te gaan of dat statuut nog bestaat. Door van deze mogelijkheid geen gebruik te maken en zich te beperken tot de afwijzing van het voorgelegde stuk, heeft verweerder zijn beslissing op dit punt niet met de vereiste zorgvuldigheid voorbereid.

In zijn nota met opmerkingen herhaalt verweerder dat het aan verzoeker toekomt de beëindiging van zijn Franse statuut aan te tonen en dat de voorgelegde correspondentie daartoe niet volstaat. De Raad merkt op dat de op verzoeker rustende bewijslast zich niet kan uitstrekken tot een stuk dat de bevoegde buitenlandse overheid niet aflevert, en dat dit verweer niet ingaat op de inhoud van de door verzoeker voorgelegde bevestiging.

De Raad besluit dat de bestreden beslissing, in zoverre zij steunt op artikel 57/30, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, is genomen met schending van het materieel motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste en tweede middel zijn in die mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie tot weigering van machtiging tot verblijf van 15 december 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT